

lagde i Veien for Pantecreditorerne, ikke vare større end dem, vi selv havde lagt i Veien for Folk, der ikke havde Pant i deres Eiendomme ved at paalægge dem at skaffe en Attest, naar de vilde udtræde. Men jeg har slet ikke talt om, hvorvidt Banskfelighederne vare større eller mindre; jeg har kun sagt, at, naar man kunde paalægge Folk, der ikke havde Pant i deres Eiendom, at de til Fordeel for Panthavere skulle have Udgifter og Uleilighed, saa forekom det mig, at Gjensidighed ogsaa kunde finde Sted uden Uretfærdighed, at man ogsaa kunde paalægge Folk, der have Pant staaende i Eiendomme, at paatage sig en eller anden Uleilighed og Bekostning, som er til Fordeel for dem selv. Forøvrigt maa jeg sige, at jeg slet ikke har fastholdt dette Paalæg om at tilveiebringe en Attest ved Udskiftelser af private Foreninger, uden fordi jeg troede, at det var en ufravigelig Fordring fra Ministeriets Side, naar det overhovedet skulde indrømme Begunstigelser til en Forening; dette synes den Erfaring, jeg selv har havt, at tale for, uagtet jeg ikke skal nægte, at der er nogen Tvivl hos mig i saa Henseende efter en Skrivelse, som jeg i sin Tid har faaet fra Indenrigsministeriet, hvori en Commission og Justitsministeriet have dadellet, at vi søgte at holde Folk for meget fast i en saadan privat Forening, og hvor man opgav sin Dabel paa Grund af, at vi toge den Bestemmelse bort, som vi her have optaget igjen. Det er mig noget tvivlsomt, om Ministeriet ønsker at beholde den, eller ikke ønsker, at den skal blive staaende, men det er Noget, hvorfor jeg har en fuldkommen Undskyldning i de Ting, der ere vederfarede mig selv i en Sag, som jeg har havt til Forhandling med Ministeriet.

Justitsministeren: Ja, denne Tvivl skal jeg strac have. Det er ganske vist, at, skulle Umyndiges Midler udlaanes i Eiendomme, som ere forsikrede i private Foreninger, saa maa Eieren ikke kunne udtræde, uden at Pantecreditorernes Tilladelse meddeles. Det forekommer mig saa aldeles begrundet, at der ikke kan gøres nogen Ophævelse over en saadan Fordring.

Med Hensyn til hvad den ærede Rigs-

dagsmand for Holbet Amts 2den Valgkreds (Scherning) yttrede, da taffer jeg ham for hans Tilbud om at ville veilede mig i den omhandlede Henseende. Jeg troer forøvrigt ikke, at jeg trænger dertil, thi jeg veed meget godt, hvorledes man kan skaffe Penge, naar man ingen har. Det er Noget, som jeg har havt god Leilighed til at lære at kjende, navnlig ved den Brandsforsikring, som ligger under Ministeriets Bestyrelse; men jeg har ogsaa oplevet, at der er fordret 8 pCt. for paa en ganske kort Tid at laane den almindelige Brandsforsikring for Landbygninger 50,000 Rd. Nu vil jeg dog spørge den ærede Taler, om man kan forsvare at blotte sig saaledes, at man kommer til at give en saadan Rente? Det var paa en Tid, hvor Banken, til hvem Ministeriet ellers pleier at tage sin Tilflugt, naar det mangler contante Penge, idet man laaner paa de Effecter, man har, kun udlaante ganske smaa, Summer paa 1,000 Rd. eller derunder; der var Døren lukket, da man kom og vilde laane Penge, men da det gjaldt om i Løbet af en 2 à 3 Dage at faae disse 50,000 Rd., henvendte man sig paa det andet Sted, hvor der, som sagt, forlangtes 8 pCt. af en Debitor, som var aldeles solid.

Naar den ærede Taler synes at gaae ud fra, at en Retsbetjent er forpligtet til at meddele Enhver, der kommer og forlanger det, Dplysninger af sin Embedsprotokol, om den eller den Eiendom er behæftet med Pant eller ikke, saa er det en urigtig Forudsætning; det er kun de, som have en Interesse deraf, der have Ret til at fordre saadanne Dplysninger, Andre ikke. Det vilde være et uoverkommeligt Arbejde, dersom en Retsbetjent skulde være forpligtet til at give Enhver, der kom til ham og forlangte det uden at have Interesse deraf, Dplysninger af sin Embedsprotokol.

Scherning: En Branddirecteur er ikke „Enhver.“

Da ellers Ingen begjærede Ordet, sattes Lovforslagets Dvergang til 2den Behandling under Afstemning og vedtoges eenstemmig med 56 St.